

Hjertesuk fra Ægteskabets Verden.

(Nylænde.)

Hvad er det for en Græker, som havde for Princip aldrig at laane Penge af en Ven? Han var saa fattig, at han kun ejede en eneste Kappe, og naar den skulde vaskes, maatte han holde Sengen. Han havde en meget rig Ven, en trofast og elskværdig Ven, som endog tilbød ham Pengelaan flere Gange. Men alligevel holdt han urokkeligt fast ved sit Princip: ikke lade Afhængighed i Pengesager bringe Ufrihed ind i det fortrolige Venskabsforhold, ikke lade de hverdagsagtige Pinagtigheder med Fattigdom og Madstræb faa Lov at forstyrre Harmonien og Skønheden i deres ungdommelige Venskab.

Aa, hvor han var *vis*!

Men naar en Mand og en Kvinde her i vore Dage indgaar et Venskabsforhold — og Ægteskabet er dog vel et Venskabs- paa samme Tid som det er et Elskovsforhold? — Naar altsaa en Mand og en Kvinde her i vore Dage indgaar et Forhold, som de visselig ikke ønsker skal blive mindre varigt, mindre fortroligt, mindre harmonisk og skønt end det, der bandt de to græske Helte til hinanden, saa ordner de dog deres Affærer saaledes, at den ene er aldeles afhængig af den anden i Pengesager.

Vel har man noget, der kaldes Ægtepagt, som gør Ægtefæller uafhængige af hinanden, men hvor ofte benytter vel Folk i Landet sig af denne? Kanske et af tusinde Ægtepar. Den skal nok være noget indviklet at faa Adgang til.

Og hvad skulde vel ogsaa i Grunden en saadan Ægtepagt nytte til i de fleste Tilfælde? Den duer jo kun for de Tilfælde, hvor Hustruen enten har Formue før Ægteskabet, eller hun efter Vielsen er i Stand til at fortjene noget udenfor Hjemmet. For alle de formueløse Hustruer, som faar Børn, og som ofrer sin Tid og sit Liv til at opdrage disse og holde det fælles Hjem i Orden — for dem er der jo ingen Anledning til at erhverve noget paa egen Haand.

Se nu mig selv f. Eks. — hvad skulde det vel nytte mig, om vi havde faaet en Ægtepagt i Stand, gaaende ud paa, at den Formue, jeg ejede ved Brylluppet, og de Penge, jeg maatte erhverve efter samme, skulde være min egen Ejendom? Tanken bringer mig til at le! Jeg, som ikke ejede større Formue end mit eget Tøj og mine Duge, Servietter, Haandklæder og Lagener — (et ganske tarveligt Brudeudstyr efter Nutidens Fordringer!) Og jeg, som nu med mine tre Smaadrenge ikke faar Tid til at tjene saa meget som en Øre! — — Nej, Ægtepagten vilde saamænd ikke gavnet mig et eneste Gran!

Det er mig heller ikke muligt at sige rigtigt paa en Prik, *hvorledes* det skulde ordnes, for at man kunde faa lidt mere Uafhængighed ind i det ægteskabelige Fælles-eje. Jeg véd bare, at rigtig hyggeligt, saaledes som det nu er, er det ikke.

Min Mand og jeg f. Eks. — og jeg antager, at en stor Mængde har det omtrent som vi — er overordenlig lykkelige, saa længe vi undgaar at snakke om Penge, men da — begynder straks Strengene at skurre.

Før vi giftede os, var jeg i tre Aar Guvernante hos en Familje, som var saa elskværdig at give mig 400 Kr. i aarlig

Gage. Med denne forholdsvis anselige Sum og alt i Huset havde jeg det naturligvis meget sorgfrit i økonomisk Henseende. Jeg havde min Sparebankbog (som tømtes til Udstyr) og for Resten rigelig nok til alle de Julegaver og Smaapresenter, jeg kunde ønske at glæde mig selv og andre med.

Men jeg holdt inderligt af „min Albert“, og jeg var ubetinget lykkelig, da han skrev, at han snart kunde hente mig som Brud.

Et af mine første Ønsker som gift Kone var at kunne faa Husholdningspengene udbetalte til bestemte Tider og en bestemt Sum for hver Gang. Men Albert, som dog er en meget ordenlig Mand, vilde mærkeligt nok ikke gaa ind derpaa. Jeg har spurgt ham, om han tror, der gaar mere til, naar jeg faar en større Sum paa en Gang, og jeg har sagt til ham, at han var gerrig og paaholden. Men han svarer bestandigt meget roligt, at de Penge, som ligger i min Skuffe, forrenter sig ikke, og at det desuden i Forretningen (han er Handelsmand) ikke en Gang bestandigt er muligt at skaffe 100 eller 200 Kr. akkurat den 1. eller 15. i Maaneden. Saa har jeg forsikret, at jeg godt kunde vente til den 2. eller 16. — men nej, han er urokkelig.

Vi har nu i fem Aar haft det gaaende omtrent paa denne Maade:

Jeg spørger, om jeg kan faa lidt flere Penge. „Hvor meget behøver du?“ — „Aa, jeg tager saa meget, jeg kan faa,“ svarer jeg, endda i godt Humør. — Han (forretningsmæssig): „Ja, det tror jeg nok, men hvor meget *behøver* du?“ — Saa bliver jeg alvorlig: „Det *aller mindste*, jeg kan hjælpe mig med i Dag, er 5 Kr.“ — „Naavel! Vær saa god, her er 10.“

En anden Gang, Fredag Aften, sidder vi begge hyggeligt sammen i Dagligstuen. Han læser Aviser, og jeg spekulerer paa, hvorledes jeg, uden at forstyrre Freden, skal faa mindet ham om, at jeg maa have Penge i Morgen. Og med sand Gru tænker jeg paa, at der behøves nok saa meget ogsaa denne Gang.

En Skomagerregning skulde betales — Smørkrukken er tørt, og der skal skaffes mere Æg, Kaffe, Øl, foruden Brød, Steg, Grøntsager og Frugt til Søndagen. Noget af dette tager jeg jo „paa Bog“, men vor faste Leverandør har ikke *alt*, saa maa der ogsaa rede Penge til. Jeg føler mig forvisset om, at paa hvilken Maade jeg nævner det, vil hans Ansigt blive mørkt — de fleste Mænd har det vist saaledes — og kan nogen undres over, at jeg helst vil se hans lyse Ansigt de korte Stunder, han kan være i Hjemmet?

Endelig tager jeg Mod til mig og siger let henkastet (som om det skulde være den hyggeligste Sag af Verden): „Ja, i Morgen er det Lørdag; saa maa du huske paa mig med lidt Mynt igen, min Ven.“

„Ja vel,“ svarer han, „du skal faa.“

Men næste Morgen, da jeg minder ham om hans Løfte, farer en Sky over hans Pande og hans venlige Stemme bliver tør og forretningsmæssig: „Ja — det var sandt. Hvor meget skal du have?“ Han knapper Frakken op og tager Tegnebogen frem.

(Aa hvem, der kunde faa 100 Kroner, tænker jeg, eller bare 50 — 40!) Men højt siger jeg: „Hvis jeg skal betale Skomageren, maa jeg have mindst 30. Ellers kan jeg hjælpe mig med 10.“

„Det er bedst at betale — vær saa god, der er 30 Kr.“

„Tak! Farvel da!“ Et Kys, og saa gaar han. — Ja, jeg er jo lettet, men Mandag maa jeg sandsynligvis plage ham igen. Somme Tider gaar det ogsaa hvassere til.

(Fortsættes).

Vokshjertet.

En Kærlighedshistorie

af Paul von Szczipunjski.

De var allesammen til Stede; de vidste nok, hvad der skikkede sig, og de vilde efter gammel Skik afhente Herren og hans unge Hustru. Lige over for Stationsbygningen holdt de i en lang Række, over halvtreds-sindstyve i Tallet og alle til Hest; de bar høje Støvler, hvide Lærredsbenklæder og om de bredskyggede Hatte flagrede røde og blaa Silkebaand i den friske Foraarsvind. Og ikke en af dem havde endnu faaet et Glas for meget, de sad saa lige som Lys paa de smaa fyrige Heste, der for Størsteparten blev styret med en Tømme forfærdiget af stærke Snore. Hr. von Barovski løftede sin unge Gemalinde ind i den aabne Vogn — en Brudegave fra Grev Zanicki, forspændt med fire ædle Raceheste og til de mindste Enkeltheder udstyret med parisisk Elegance — løftede han paa Hatten for Knøsene paa Baranyce, og den unge Frue smilede til dem og vinkede med Haanden. De istemte nu alle et rungende Hurra og ordnede sig to og to i Spidsen af Toget. De knaldede med de mange Piske, saa det lød som Pistol-skud, og deres smaa Heste satte henad Landevejen til Baranyce, saa de langbenede Raceheste havde ondt ved at følge dem. En Støvsky indhyllede Vognen, og Hr. von Barovski vilde give Kusken et Vink om at blive lidt tilbage. Men Fru von Barovski afværgede det: „Folkene i Baranyce kunde saa let tro, vi ingen Hastværk havde med at komme tilbage til Hjemmet. Det er herligt! Vi bliver modtagne lige som Fyrsterne.“

Gennem Støvskyen viste han hende Parken ved Baranyce, der nu dukkede op. Da lagde hun sin Haand i hans, og hun talte ikke mere; hendes Ansigt, der var vendt imod ham, saa alvorligt, næsten andægtigt ud. Men hendes Øjne lyste af Kærlighed og Tillid.

De kørte ind i Baranyce gennem en Æreport af Grangrene, og Vejen gennem hele Landevejen var bestrøet med grønne Grene og brogede Blomster. De kunde ikke køre op foran Slotstrappen, thi fra Landevejen havde de unge Piger fra Baranyce dannet Espalier. De bar røde Hovedtør-

Denne Bestillingsseddel udklippes, paa-
tegnes og tilstilles det nærmeste Poststed.

Se næste Side.